

Craeyenpootjes

Extra editie huiskrantje van WZC Craeyenhof in Burcht

**ZORGPUNT
WAASLAND**
goed voor elkaar

Verantwoordelijke uitgever WZC Craeyenhof
R. Van Bortel, Wolfsbergstraat 17A 2070 Burcht

Inhoud

Voorwoord.....	4
Oud directeur Marc Vanryckeghem.....	6
Door de ogen van een bewoner.....	10
Ouderenzorg in Burcht.....	13
Naamgeving in WZC Craeyenhof.....	22
Kunst in het dagelijks leven.....	34
Vrijwillig terugkijken.....	37

Voorwoord

Beste lezer

Speciaal voor het 10-jarig bestaan van WZC Craeyenhof brengen wij een extra editie uit van de Craeyenpootjes.

Ik wil graag even terugblikken op de mooie geschiedenis van ons woonzorgcentrum Craeyenhof. We zijn gestart in oktober 2015 en in oktober 2025 vieren wij ons tienjarig bestaan.

Verhuis en nieuwbouw

De verhuizing van ons oude WZC naar het huidige gebouw was grondig en goed voorbereid. Volgens verhalen heeft zelfs het leger meegeholpen om de verhuizing vlot te laten verlopen. Deze ingrijpende verandering betekende een grote aanpassing voor onze medewerkers, omdat we moesten leren werken in een groter woonzorgcentrum met nieuwe werkwijzen.

Startpunt en ontwikkeling

Ik ben zelf gestart in Craeyenhof in 2017. Alles was goed georganiseerd door de vorige directeur en het team dat hij aanstuurde. Ons woonzorgcentrum heeft een frisse uitstraling die versterkt wordt door de architectuur. Bewoners en familieleden waarderen vaak onze mooie kamers en vinden onze medewerkers vriendelijk en behulpzaam.

Reorganisatie en evolutie

Sinds 1 januari 2019 behoren wij tot Zorgpunt Waasland. Deze nieuwe vereniging bracht voor iedereen veranderingen met zich mee, maar inmiddels zijn we goed geïntegreerd. Natuurlijk heeft de Covid-pandemie invloed gehad op de uitrol van het beleid, maar we hebben deze periode samen achter ons gelaten en er ook veel uit geleerd.

Personeelsbeleid

Intussen zijn vele collega's met pensioen. Wij zijn blij dat wij nieuwe, gemotiveerde medewerkers blijven aantrekken. Samen met alle disciplines en verantwoordelijken kunnen wij aan elke bewoner, zowel in kortverblijf als permanent, de juiste zorg en aandacht bieden.

Toekomst

Wij zijn klaar om ook de komende tien jaar verder te groeien en onze bewoners de kwaliteit van zorg te blijven bieden die zij verdienen. Mijn hartelijke dank gaat uit naar alle medewerkers die dit mogelijk maken.

Veel leesplezier!

Ria Van Bortel
directeur WZC Craeyenhof

Oud directeur Marc Vanryckeghem

Op een zonnige zaterdagmiddag zitten we thuis bij Marc in de tuin. Het voelt als thuiskomen. We delen dan ook een stukje gemeenschappelijk verleden en samen blikken we terug op een stukje geschiedenis van RVT Herleving en WZC Craeyenhof.

Marc werd directeur van RVT Herleving dat een woelige periode achter de rug had en dat zelfs zijn erkenning dreigde te verliezen omdat de ruimte ontbrak om het door de overheid toegewezen aantal kamers in te vullen. Het gebouw was uitgeleefd, de herstellingen die dringend dienden uitgevoerd, kostten handenvol geld maar waren druppels op een hete plaat ...

Een nieuwbouw was een natte droom die haast niemand voor mogelijk hield. Marc zag de noodzaak, maar ook de tussenstappen die dienden genomen te worden. Hij vond een medestander in toenmalig burgemeester Willy Minnebo. In tegenstelling tot anderen vonden beiden de aanwezigheid van de Regenboog in Zwijndrecht geen beletsel om in Burcht een aangepaste pluralistische instelling voor ouderen te voorzien.

De visie was er, praktische bezwaren dienden aangepakt te worden. De gemeente had inmiddels de nabijgelegen villa Hortensia en de gronden errond verworven zodat er ruimte kwam voor de aanbouw van een afdeling voor mensen met dementie – een aantal prefab-units – die de naam ‘de Luwte’ meekreeg. Door het nodige lobbywerk kon het voortbestaan van Herleving gewaarborgd blijven.

De tijd drong en er werden plannen gemaakt voor een nieuwbouw. Marc was er de man niet naar om lijdzaam toe te zien hoe anderen plannen maakten voor 'een' nieuw WZC. Hij was een man met een visie, goed op de hoogte van het wettelijk kader, maar met vooral voldoende inzicht over de ouderenzorg in de toekomst. Daar Herleving een OCMW-instelling was, vormde een hechte samenwerking met de gemeente een dagelijkse uitdaging. Van bij de eerste graafwerken liet Marc niets aan het toeval over zodat problemen die regelmatig opdoken, zo vlug mogelijk aangepakt konden worden. De eerstesteenlegging was een mijlpaal die hoop gaf, maar het was nog een lange weg naar de definitieve afwerking.

De visie van Marc ging verder dan het nieuwe gebouw. Hij besepte dat een nieuwbouw weliswaar een belangrijk startpunt was voor een eigentijdse ouderenzorg, maar dat de uitbouw van een beheers- en beleidskader rond wonen, leven en zorg minstens even belangrijk was voor het welbevinden van mensen die hun thuis achter zich lieten. In het grote plaatje zag hij een staf met de voornaamste leidinggevenden als kloppend hart. Die stafleden gaven feedback zowel aan directie als uitvoerend personeel. Zij vormden ook de cohesie in de transitie van het oude rustoord naar het nieuwe WZC. Het vertrouwen binnen de staf was groot en hun enthousiasme straalde af op alle medewerkers. Bovendien kregen mensen van buiten het WZC de kans om als vrijwilliger aan de slag te gaan en de werking binnen het WZC waar mogelijk te ondersteunen. Tegen de opening van Craeyenhof telde de vrijwilligersploeg ruim 50 vrijwilligers.

Om de eigenheid van Craeyenhof te versterken, koos men in samenwerking met de plaatselijke Heemkundige Kring voor de nieuwe naam en voor de afdelingen, namen die verwijzen naar plaatselijke toponiemen of bekende mensen. Om het huiselijke karakter te versterken, sieren werken van plaatselijke kunstenaars de muren.

De verhuis van de bewoners van hun oude naar hun nieuwe thuis was minutieus gepland en met vereende krachten tussen staf, personeel, vrijwilligers, gemeentewerklieden en manschappen van het 11^e Genie-bataljon werd de klus in minder dan een dag geklaard. Ook hier was de hand van directeur Vanryckeghem duidelijk te voelen.

De opening en opendeur van de nieuwbouw kort daarop lieten een geweldige indruk na bij de aanwezigen. Openbare eigentijdse ouderenzorg werd in Burcht duidelijk op de kaart gezet. De vraag naar de nieuwe kamers nam toe, er kwam extra personeel en de groep vrijwilligers groeide.

Nieuwe uitdagingen in de ouderenzorg dienden zich aan. De gemeente Zwijndrecht bracht het nieuwe WZC onder in het grotere samenwerkingsverband Zorgpunt Waasland. Dit was een politieke beslissing die Marc niet kon ombuigen, ook al was hij bezorgd om het behoud van de eigenheid van Craeyenhof in een groter geheel. De uitdagingen van de schaalvergroting kon Marc niet meer volledig aangaan – hij stond net voor zijn (wilverdiend) pensioen. Ook de aanpassingen tijdens Covid maakte hij niet meer mee.

De vraag ‘wat als...’ die we hem stelden, kan ook hij niet beantwoorden. Misschien had hij met zijn ervaring en gedrevenheid toch andere accenten kunnen leggen? Had de eenheidsworst anders gesmaakt? We zullen het nooit weten. Na 8 jaar heeft hij begrijpelijk wat afstand genomen van wat hij terecht als een van de grootste uitdagingen in zijn beroepsleven omschrijft. Maar tussen de anekdotes, de kanttekeningen en bedenkingen die hij maakt, proeven we toch nog een grote affectie met WZC Craeyenhof. Hij noemt zichzelf een rebel, die voluit voor zijn overtuiging ging, wat hem niet altijd in dank werd afgenomen. Dwarsliggers, hoe goed ze het ook voor hebben, krijgen niet altijd applaus.

Toen hij met pensioen ging, maakten we voor hem een extra nummer van Aangewaaid, het krantje voor de bewoners. Het lange interview dat we toen samen maakten, liet me de mens zien achter de directeur. Ook nu weer kreeg ik die ervaring.

Plots schiet mij het citaat van Willem Elsschot te binnen: 'Maar tussen droom en werkelijkheid staan wetten in de weg en praktische bezwaren (...)'. Wat een geluk dat er zo af en toe een dwarsligger/rebel met een eigen visie in de maatschappij verschijnt die ervoor zorgt dat wat onmogelijk lijkt toch mogelijk wordt. Marc Vanryckeghem was zo iemand waardoor de zorg voor de oudere inwoners in Burcht nieuwe impulsen kreeg.

De septemberzon heeft zich ondertussen achter de bomen verstoppt. Het voelt wat frisser, maar de warmte van het gesprek zindert na. We nemen ze mee naar Burcht.

Bedankt Marc, het ga je goed!

Robert Embrecht

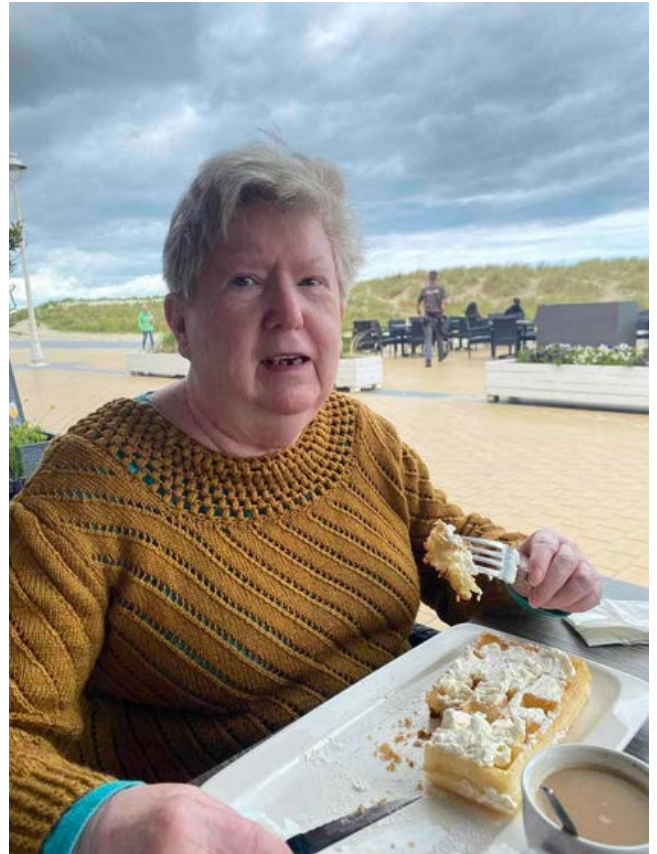
Door de ogen van een bewoner

Op 10 oktober 2015 verwelkomde WZC Craeyenhof de eerste bewoners.

Maria Buytaert is één van de twee bewoners die de verhuis van Herleving naar Craeyenhof nog heeft meegemaakt.

Zes weken heeft zij rondgewandeld in de gangen van WZC Herleving tot dit definitief de deuren sloot.

Voor 10 jaar Craeyenhof hebben wij haar geïnterviewd over haar bevindingen van beide rusthuizen en de dag van de verhuis.

Hoe verliep je eerste dag in Herleving?

Ik ben binnengekomen rond de middag. Mijn eerste indruk was 'oud'. We sliepen ook met twee in een kamer en de badkamer was heel versleten. Er was enkel een wastafel per bewoner en een toilet. Er waren maar 1 douche en 1 bad per verdieping. Voor de rest verliep het rustig.

Heb je je daar thuis gevoeld vooraleer je verhuisde?

Ik was daar niet graag, dus ging ik regelmatig buiten wandelen. Ik kan mij herinneren dat er geen tuin was in Herleving, dus deed ik dit in de buurt.

Wat kan je je nog herinneren van Herleving, zoals een grappig moment of een bepaalde inrichting?

Iedereen kende iedereen. Alle bewoners zaten samen in de cafetaria en de activiteiten waren ook steeds gemengd. Ik herinner mij nog het eten. Dat was lekkerder dan nu omdat dit vers van het vuur naar de eetzaal werd gebracht. De grote zaal werd voor alles gebruikt. Waaronder cafetaria, animatie, bezoek, turnen, eetzaal ... Ik heb geen grote feesten meegemaakt daar, dus dat mis ik daar uiteraard niet.

Heb je alles uitgepakt om alles dan opnieuw terug in te pakken, weet je daar nog iets over?

Ik had in het begin enkel kledij en toiletgerief bij. Mijn persoonlijke bezittingen kwamen pas toen ik reeds in Craeyenhof was.

Moest je vroeg opstaan voor de verhuis?

Dit was op het gewone uur. We aten 's ochtends en 's middags in Herleving en 's avonds was dit in Craeyenhof.

Is er nog iets dat we moeten weten over de dag van de verhuis?

De dagen erna was het nog koud in het gebouw. Het heeft even geduurd voordat het aangenaam aanvoelde.

Soldaten zijn komen helpen met de verhuis. Dit was vooral om de zwaardere dingen te verslepen, zoals matrassen.

Ik was bij de laatsten om verhuisd te worden. Ik probeerde de soldaat die mij hielp verhuizen te volgen, maar die stapte te snel.

Is er veel veranderd sinds toen?

De kamers waren proper, nieuw en groot.

Een eigen douche maakt een wereld van verschil.

Rond 10 en 14 uur kwam er iemand langs met koffie en thee, dit is nu niet meer. Ik kan mij herinneren dat het in Herleving veel donkerder was dan nu in Craeyenhof. Ik kan mij niet meer inbeelden dat er in de cafetaria ramen waren.

Hoe ervaren je medebewoners sinds de verhuis, is dit veranderd?

Voor het eten waren het daar ook vaste plaatsen, zoals hier. Met deze bewoners spreek je het meeste.

De enige andere bewoner van destijds, die momenteel nog verblijft in Craeyenhof is Lucy. Hier zat ik steeds naast tijdens het eten. Nu zie ik haar enkel af en toe in de kinéruimte.

Ouderenzorg in Burcht

Van St. Jozef over de Rerum, Herleving en De Luwte tot Craeyenhof

Toen, in 1906, de Zusters Maricollen van Waasmunster hun intrede deden in Burcht, betekende dit niet alleen het begin van het meisjesonderwijs, maar ook van de min of meer georganiseerde bejaardenzorg in Burcht.

Natuurlijk zat de maatschappij aan het begin van vorige eeuw anders in elkaar dan nu: bejaarden leefden niet zo lang en werden, indien nodig, door hun kinderen thuis opgevangen. De omstandigheden waarin dit gebeurde was navenant. Kleine huisjes waarin 3 generaties samenleefden, waren geen zeldzaamheid. Het rusthuis St. Jozef zoals de zusters hun instelling doopten, zou daar zeker in de beginjaren niet zo veel aan veranderen. Het betekende wel een eerste, bescheiden vangnet voor wie niet door de eigen familie kon opgevangen worden.

St. Jozef

In de archieven is verder weinig te vinden over het reilen en zeilen in het rustoord St. Jozef, noch over de voorwaarden of het aantal bejaarden die er een onderkomen vonden.

Enkele decennia na de 2^e wereldoorlog werd in de tuin van het klooster een meer eigentijdse vleugel opgericht, maar het tij leek toen al niet meer te keren.

De kleinschaligheid, de strengere normen voor brandveiligheid en tegenvallende financiële middelen maakten dat rond 1976 de zusters zowel de school als het rusthuis dienden op te geven. De orde trok weg uit Burcht. De overgebleven bejaarden, waaronder een honderdjarige, werden elders in het Waasland ondergebracht.

Uit archiefstukken uit die tijd vernemen we dat er wel contacten waren met de toenmalige Commissie van Openbare Onderstand in Burcht. Hierbij was even sprake van een mogelijke overname van de gebouwen voor opslagdoeleinden, maar zeker niet als opstap voor een vernieuwd rustoord.

Daarvoor liepen de kosten te hoog op. Men verwees naar de bestaande bejaardenvoorzieningen in de omliggende gemeenten en bovendien verkeerde men volop in de fusieperiode Zwijndrecht/Burcht. Politiek bewoog er niets, ondanks een pluralistische protestactie die Burchtse jongeren op het getouw zetten. Die haalde wel de pers en kon ook op verbale steun rekenen van enkele volwassenenorganisaties, maar voorlopig viel hiermee het doek over de bejaardenzorg in Burcht.

Het klooster stond daarna enkele jaren leeg en had erg te lijden onder vandalisme en verdween enkele jaren later volledig onder de sloophamer. Naast de school kwam er een nieuwe woonwijk, zodat nu niets nog herinnert aan het vroegere rusthuis Sint Jozef.

Zeer vlug zou echter blijken dat men zich danig misrekend had: de zorg voor ouderen nam jaar na jaar toe: het aantal bejaarden dat een nieuw onderkomen zocht, groeide. Wachtlijsten werden ellenlang en de verwijzing naar Zwijndrecht of andere omliggende rustoorden volstonden niet om de stijgende nood te lenigen. De vraag naar een nieuw rustoord was ook in Burcht erg hoog tot er in 1984 een nieuw privé-initiatief genomen werd in een ander 'historisch' gebouw, rechtover de kerk. Dit gebouw verdient eerst een woordje uitleg.

Rerum Novarum

In de zestiger jaren van de vorige eeuw richtten de Kristelijke Sociale organisaties van Burcht, gedreven door plaatsgebrek in het Gildenhuis 'Vrede Sint Martinus', een eigen gebouw op, rechtover de kerk. Hiervoor dienden onder meer een oude hoeve en enkele kleine huisjes plaats te ruimen. Het geplande complex omvatte, naast een aantal vergader- en kantoorruimten, ook een sport- en feestzaal. Als naam werd voor 'Rerum Novarum' gekozen – de sociale encycliek van Paus Leo XIII. Naast de deelorganisaties van het ACW (ACV, CM, KAV, KWB, KBG en BAC) bood het complex ook onderdak aan Kind en Gezin (het kinderheil), een jeugdbeweging voor meisjes, eerst VKAJ/VBA, later Chriromeisjes St. Lutgart. Naarmate de sportverenigingen groeiden, kwamen er ook de schuttersgilde St Joris en een tennisclub bij. De cafetaria had een eigen trouw publiek.

'De Rerum' in de volksmond, was enkele decennia lang een begrip. Helaas kwamen na een tijd naast financiële problemen ook zware herstellingsproblemen aan het licht. In de tachtiger jaren ging het complex dicht en wachtte op een overnemer.

Deze werd uiteindelijk gevonden en er kwamen plannen voor het bouwen van een rustoord. Het sociale complex zou zo een nieuwe sociale invulling krijgen en er zou meteen een antwoord gegeven worden aan de nood aan opvang voor bejaarden.

Huize Herleving

In 1984 opende het nieuwe rustoord dat '**Huize Herleving**' gedoopt werd, zijn deuren. Het was nog lang niet klaar, maar een aantal kantoren, aan de zijde van de Dorpsstraat, waren reeds omgetoverd tot kamers. De cafetaria was gebleven en de sportzaal wachtte om ontmanteld te worden. Toen het dak er af ging en nieuwe kamers met een nieuwe gang werden bijgebouwd, ontstond een binnentuin. De vroegere 'Tijlzaal' op de eerste verdieping werd ook omgevormd tot ruimte voor 3 kamers. Er kwam ook een lift. Alhoewel het kleine groepje bejaarden goed verzorgd werd, bleven kleinschaligheid, veiligheidsvoorschriften en voortdurende bouwactiviteiten ervoor zorgen dat het letterlijk 'dweilen met de kraan open' bleef.

Toen ook de privé-initiatiefnemers de handdoek in de ring gooiden, greep het gemeentebestuur in. De 46 bewoners konden weer op beide oren slapen. Een gedwongen verhuis was afgewend. Begin 1988 nam het OCMW het rustoord over.

OCMW Rustoord/RVT Herleving

Na de overname door het OCMW Zwijndrecht werd de afwerking van de voorziene kamers voltooid. In 1998 werden de RVT-bedden ingevoerd. Stelselmatig groeide het aantal RVT-bedden tot 25 op een totaal van 47 bedden in 2007.

Ondertussen evolueerde ook de ouderenzorg. Om mensen met dementie op te vangen, was een aangepast zorgaanbod nodig. Ook de capaciteit van het RVT diende aangepast om de leefbaarheid te garanderen, zonder al te zeer aan de voordelen van kleinschaligheid te raken. De voorlopige erkenning van het RVT liep af tegen april 2008. Uiteindelijk werd beslist tot een eerste stap in de uitbreiding van het RVT.

Naast het RVT werden door het gemeentebestuur, het OCMW en de Zwijndrechtse Bouwmaatschappij de gronden Van Goethem aangekocht waarop, 20 jaar na de overname door het OCMW, een nieuwe vleugel werd opgetrokken.

De Luwte

Deze vleugel, bestemd voor 18 bewoners met dementie, kwam in een recordtijd tot stand. Zoals directeur Van Ryckegem het toen stelde 'geen seconde te vroeg'. Het concept van 'De Luwte' was zeer doordacht en was er op gericht zoveel mogelijk een thuissituatie te creëren voor de bewoners met dementie. Deze visie werd trouwens gehonoreerd en ondersteund door de Koning Boudewijnstichting met een speciale subsidie.

De openstelling van deze nieuwe vleugel betekende echter meer dan 'zomaar' een uitbreiding. In een volgende fase volgt de concrete uitvoering van de plannen voor de inplanting van een Woon-en Zorgzone waarvan een (ver)nieuw(d) RVT het hart en de motor zou zijn.

OCMW opent De Luwte

Achttien comfortkamers voor dementerende bejaarden

De Luwte is de nieuwe afdeling van het rust- en verzorgingstehuis Herleving in Burcht. De Luwte is een beveiligde afdeling die plaats biedt aan achttien dementerende bewoners in ruime comfortabele eenpersoonskamers. Het gebouw werd op zeer korte tijd gerealiseerd met modulaire prefabbouw.

De Luwte

De nieuwe kamers hebben een eigen sanitaire cel met toilet en wastafel. Alle kamers zijn volledig gemeubeld en beschikken over een modern oproepsysteem en een aangepast hoog-laag bed. Het OCMW voorziet lcd-televisies op elke kamer zodat werkelijk alles splinternieuw is.

Naast de residentenkamers is er in De Luwte ook plaatsgemaakt voor een badkamer, een polyvalente ruimte, een eetzaal, een personeelsruimte met keuken, douches voor het personeel en aangepaste sanitaire voorzieningen voor rolstoelgebruikers.

De afdeling is specifiek bestemd voor dementerende bewoners met weglooptgedrag, en is daarom ook volledig beveiligd en afgesloten. De toegangsdeuren zijn beveiligd met een codeklavier en de terrassen zijn afgeschermd met hekwerk, zodat de bewoners zich in alle rust en veiligheid vrij kunnen bewegen door de afdeling.

De nieuwe afdeling is niet enkel nieuw en fris. Omdat het een voorziening is voor dementerende bewoners, is het zeer belangrijk hen de nodige houvast te bieden en hen te herinneren aan de tijd van toen. Krantenberichten en gebruiksvoorwerpen van toen, maar ook oude foto's, kasten en schommelstoelen moeten de herinneringen aan de goede oude tijd levendig houden en de

Oude foto's en voorwerpen uit "de tijd van toen" houden de herinneringen aan vroeger levendig. Dit kadert in een project dat door de Koning Boudewijnstichting wordt beloond met een geldprijs.

bewoners tegelijk een aangename tijd bezorgen. Dit alles kadert in een project dat werd geselecteerd door de Koning Boudewijn Stichting en met een geldprijs beloond.

Het bouwproject

De Luwte is een tijdelijke afdeling. Om deze reden, en ook omdat de beschikbare tijd beperkt was, koos het OCMW voor een modulaire prefabbouw. Toch gaat het om hoogkwalitatieve woongelegenheden die voldoen aan alle eisen op het gebied van comfort, veiligheid en functionaliteit.

Het OCMW werkt samen met de bouw-firma Eagle Construct/Polycab, die gespecialiseerd is in deze bouwtechniek voor ziekenhuizen en rusthuizen. Ook de tijdelijke afdeling van WZC De Regenboog in Zwijndrecht werd door Eagle Construct gebouwd.

vervolg op blz. 6

WZC Craeyenhof

Reeds lang was duidelijk dat het gebouw waarin het RVT gevestigd was niet meer voldeed. Talloze mankementen werden tijdelijk opgelost maar vroeg of laat was er meer nodig. Ook een grondige renovatie zou een zware financiële inspanning met zich meebrengen. Uiteindelijk koos men voor een nieuwbouw op de gronden van Van Goethem, waarvan eerder sprake. Die kwam aan de Kloosterstraat (huidige Wolfsbergstraat), aan de overzijde van het vroegere bejaardenhome St. Jozef. Spannende tijden van planning en praktische uitwerking braken aan. Directeur Van Ryckeghem en zijn staf hielden de vorderingen mee in de gaten en adviseerden in alle fasen over de uiteindelijke realisatie. De werknaam Oase werd vervangen door Craeyenhof. Elders in dit blad wordt duidelijk hoe de naamgeving tot stand kwam.

Op 21 november 2013 werd de eerste steen gelegd en op 10 oktober 2015 gingen de deuren open, eerst met een officiële plechtigheid daarna met een opendeur voor alle belangstellenden. Het was ongetwijfeld het orgelpunt in het jarenlange streven van directeur Van Ryckeghem om in Burcht een eigentijdse ouderenzorg op poten te zetten.

Aan deze opening ging bovendien een sterk staaltje organisatie vooraf waardoor de verhuis van alle bewoners van het oude naar het nieuwe WZC in één dag gerealiseerd werd.

Wie dacht dat de rust eindelijk kon neerdalen over de nieuwe voorziening, werd vlug uit zijn droom geholpen.

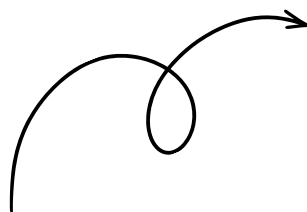
Quo vadis Craeyenhof?

De organisatie van de ouderenzorg was inmiddels ook in het Waasland in een stroomversnelling geraakt. Nieuwe uitdagingen en dito wetgeving zorgden ervoor dat steeds meer mensen hun heil zochten in samenwerking en schaalvergroting. Dit alles zorgde ervoor dat het OCMW Zwijndrecht naar samenwerking zocht met de andere woonzorgcentra in de buurt. Dit leidde tot de toetreding van de thuis- en ouderenzorg van het OCMW tot Zorgpunt Waasland, een nieuwe welzijnsvereniging opgericht door de OCMW- en gemeentebesturen van de voormalige gemeenten Beveren, Kruibeke, Zwijndrecht en Sint-Niklaas. Sinds 1 januari 2019 maakt WZC Craeyenhof dus deel uit van Zorgpunt Waasland. Bovendien kwam er ook een directiewissel in WZC Craeyenhof waarbij Marc Van Ryckeghem de fakkel doorgaf aan Ria Van Bortel.

Het streven naar gelijkschakeling van de werking van de diverse voorzieningen in Zorgpunt Waasland leidde bij personeel en vrijwilligers aanvankelijk tot heel wat vraagtekens over de werking van het WZC naar de toekomst toe. Dit procedé is nog steeds bezig zodat een evaluatie in de huidige context nog niet mogelijk is.

De zorg voor ouderen zal in de toekomst - hoe dan ook - een boeiende en steeds verder evoluerende opdracht vormen voor de komende generaties.

Robert Embrecht

**ZORGPUNT
WAASLAND**
goed voor elkaar

Naamgeving in WZC Craeyenhof

Verleden en toekomst raken elkaar in het heden

Toen de plannen om een nieuw woon- en zorgcentrum te bouwen in 2013 concreter werden, kwam ook de zoektocht naar een geschikte naam in een stroomversnelling. De aanvankelijke werknaam 'Oase' voldeed niet aan de gestelde verwachtingen.

We wilden immers een sterk signaal geven waarbij het nieuwe WZC een verbindingspunt zou vormen tussen verleden en toekomst, een bindteken tussen de twee deelgemeenten in een naam die verankerd is in het gemeenschappelijk geheugen van de inwoners. Samen met de Heemkundige Kring Zwijndrecht Burcht doken we in de geschiedenis van onze gemeente en weerhielden daaruit het Kraaienhof – ooit het kasteel van de Heren van Burcht en Zwijndrecht, waarvan de resten al een tijdje onder de E17 begraven liggen. Om de herinnering aan dit verdwenen cultuur-historisch monument dat lang een begrip was in onze beide dorpsgemeenschappen, levendig te houden werd besloten om het nieuwe woonzorgcentrum 'Craeyenhof' te noemen.

Het Kraaienhof- Ca. 1930

Het Craeyenhof was in de 17e eeuw een mooi gebouw met landerijen en bossen. Helaas werd het verval in de 19e en 20e eeuw nooit een halt toegeroepen, zodat de oudsten onder ons enkel de ruïnes gekend hebben.

Het spreekt voor zich dat ook voor de naamgeving van de andere gemeenschappelijke ruimten en afdelingen dezelfde oefening gebeurde. Er werd gezocht naar een evenwicht tussen het collectieve geheugen, het cultuur-historisch erfgoed van de gemeente, enkele illustere inwoners en omgevingsfactoren waarbij de Schelde en verdwenen dorpsgezichten een rol speelden.

Graag willen we hier een verhelderende wandeling maken doorheen WZC Craeyenhof.

Gelijkvloers: Balkendeir

Balkendeir is dialect voor aanlegsteiger (uit het Frans: embarcadère). De aanlegsteiger ter hoogte van de kaai in Burcht had een belangrijke functie bij aankomst of vertrek via de Schelde. Aanvankelijk was deze steiger erg primitief maar hij evolueerde naar een stevige houten constructie, vandaar ook dat in het dialectwoord 'balk' terug te vinden is. In het nieuwe WZC wil het gelijkvloers een bruggenhoofd vormen tussen het 'buiten- en binnengebeuren'. Daarom wilde men het beeld van deze aanlegsteiger behouden, met een tweede link naar de vroegere Burchtse gemeenschap – vandaar de keuze voor het dialectwoord 'balkendeir'.

De aanlegsteiger was – zeker in de periode tussen de twee wereldoorlogen in de 20^e eeuw – een belangrijk element in het dorpsleven.

Op dezelfde verdieping bevindt zich een andere belangrijke gemeenschappelijke ruimte die een speciale functie krijgt in de binding tussen het binnen- en buitengebeuren van WZC Craeyenhof en de Burchtse- en Zwijndrechtse gemeenschap – de cafetaria.

Cafetaria Lusthof

Herberg 'De Lusthof' was tot Wereldoorlog I een begrip in Burcht en was gelegen aan de huidige Antwerpsestraat in de onmiddellijke omgeving van de 'Balkendeir'. Het was een herberg met annex grote tuin die vooral in de zomer veel gebruikt werd. Er bestaan dan ook tal van idyllische afbeeldingen van deze herberg. In onze zoektocht naar een naam voor de cafetaria van het nieuwe WZC kozen we deze naam, niet enkel om de historiciteit, de naam van een oude herberg, maar ook omwille van die dubbele functie – gelagzaal en tuin waar de familiale sfeer overheerst. Zo is deze sfeer in onze cafetaria erg belangrijk en ook hier benadrukt ze de continuïteit van 'binnen- en, buitengebeuren'. Een beetje eufemistisch wil 'Lusthof' ook een beetje 'hof van Eden' zijn – een klein aards paradijs voor onze bewoners en hun bezoekers. De cafetaria werd dan ook opgewaardeerd in vergelijking met haar voorgangster in Herleving.

De idyllische omgeving vormde een uitgelezen kader voor zondagse uitstapjes. Geen wonder dat fotograaf John Tulpinck hier af en toe dankbare inspiratie vond.

Leefruimte voor bewoners van Balkendeir: de John Tulpinckzaal

John Tulpinck

(Burcht 5.12.1863-1.10.1954) was een controversiële figuur die in de Kerkstraat woonde – met ‘uitvinder op verzoek’ op zijn visitekaartje. Zijn grote verdienste ligt vooral in een van zijn hobby’s – de fotografie die toen nog in de kinderschoenen stond. Hij liet een groot aantal glasnegatieven na waarin hij zijn dorp in talloze aspecten in de eerste helft van de 20^e eeuw voor het nageslacht bewaarde. Een aantal van zijn foto’s zijn te bewonderen in WZC Craeyenhof.

Op het gelijkvloers bevinden zich naast de administratieve ruimten ook 2 vergaderzalen. Voor de naamgeving hiervan is gekozen voor 2 bekende figuren die via hun bestuursfunctie belangrijk waren voor onze gemeenschap: Jan Baptist Tassijns en Willy Minnebo.

Zalen

Tassijns

(Vlaams Hoofd 8.9.1751 – Haasdonk 5.3.1799) was afwisselend baljuw, meier en griffier van Zwijndrecht en Burcht en maakte als voorzitter van het Kanton Haasdonk de turbulente tijd mee van de Franse revolutie en bekocht zijn rechtlijnigheid met zijn leven.

Minnebo

(Burcht 11.8.1944-20.04.2012) was burgemeester toen het oude RVT Herleving werd omgevormd tot WZC Craeyenhof.

Hij was van bij het begin enthousiast betrokken bij de plannen van ons nieuwe WZC. Dat die plannen ook werkelijkheid konden worden, is in grote mate ook zijn persoonlijke verdienste.

Pijp toebak

Daar er een verplichte rookruimte voorzien moest worden voor de bewoners werd dit wel aparte kamertje van de ludieke naam ‘Pijp toebak’ voorzien. Commentaar overbodig. Er is echter ook de verwijzing naar een stukje Scheldeboord tussen Zwijndrecht en Melsele dat officieel deze naam draagt.

Burgemeester Minnebo

Eerste verdieping: de Luwte

Voor de benaming van de gesloten afdeling op de eerste verdieping waar bewoners met dementie wonen, wordt verwezen naar het mooie Scheldelandschap. Aan de oever van de Schelde waren er vroeger meer dan nu beschutte inhammen waar het heerlijk vertoeven was – men zat er ‘uit de wind’ – ‘in de luwte’. In overdrachtelijke zin willen we ook onze bewoners, en zeker zij die aan dementie lijden, een ankerplaats bieden, uit de wind van het jachtige bestaan ‘in de luwte’ dus. Deze afdeling had in het oude WZC Herleving reeds deze naam.

Op deze eerste verdieping bevinden zich 2 gemeenschappelijke leefruimten. Voor deze verdieping werd geopteerd voor de namen van 2 beeldende kunstenaars die met stip genoteerd staan in de handboeken kunstgeschiedenis: Alfred Ost en Fred Bervoets.

Grote dagzaal: Fred Bervoetszaal

Fred Bervoets (Burcht, 12.05.1942), nog levende Ereburger van onze gemeente, werd geboren in Burcht maar hij is een echte wereldburger die zijn sporen meer dan verdiend heeft met zijn schilderijen, etsen en grafiek. Getuige hiervan zijn de talrijke prijzen die hem in binnen- en buitenland te beurt vielen. Zijn roots heeft hij nooit verloochend en af en toe duiken nog steeds jeugdherinneringen op in zijn werken. Hij had zijn naam reeds aan een zaal in de vroegere afdeling De Luwte in WZC Herleving gegeven, waar hij zelf aanwezig was bij de inhuldiging. Het leek passend om deze naam te behouden.

Fred Bervoets

Alfred Ost

Kleine dagzaal: Alfred Ostzaal

De familie Ost was afkomstig uit Burcht, maar vestigde zich in Zwijndrecht in 1880 waar Alfred geboren werd op 14.02.1884. Hij woonde geruime tijd in Zwijndrecht maar overleed in Antwerpen op 09.10.1945. Sterk gedreven door idealen maakte hij vele werken waarbij het betere werk symbolisch geladen is en waar hij probeert abstracte gevoelens te concretiseren. Het huis waar hij zijn jeugd doorbracht, is nog steeds te bewonderen in de Burchtsestraat.

Het Kwetterkot

Op de eerste verdieping bevindt zich ook de personeelsruimte die eveneens een ludieke naam kreeg – ‘het kwetterkot’, verwijzend naar de kwetterende meeuwen in de omgeving van de Schelde. Sommigen zoeken echter een andere verklaring voor deze naam.

De Craeyenpootjes

Samen met de namen voor de ruimten werd ook gezocht naar een nieuwe naam voor de bewonerskrant die decennialang ‘Aangewaaid’ noemde. Toen het nieuwe WZC zijn deuren opende werd de bewonerskrant omgedoopt tot ‘Craeyenpootjes’ waarmee zowel verwezen werd naar de kraaien van het oude kasteel Kraaienhof als naar de aangezichtsrimpels van de bewoners.

Tweede Verdieping: Half Maan

Tussen het Fort St. Marie en het Fort van Zwijndrecht werd tussen 1870 en 1880 een militaire verdedigingslinie gemaakt. De Halve Maan met de Defensieve Dijk ligt op de grens tussen Melsele en Zwijndrecht. De uitgraving voor de dijk vormde een lange verdedigingsgracht: het Lange Eind. Hierop bevonden zich 2 schansen (verdedigingsposten of lunetten): de Halve Maan en de Put van Fien. Zo ontstond het zogenaamde 'Verschanst Kamp Linkeroever', deel van de vesting Antwerpen. De N49 (Expressweg) snijdt de linie in twee. Het noordelijk deel wordt gevormd door het Lange Eind en de Put van Fien, het zuidelijk deel door het vervolg van het Lange Eind en de Halve Maan. De 'Defensieve Dijk' wordt gevormd door het resterende deel van de dijk. In 2001 kocht de gemeente Zwijndrecht de oude verdedigingsdijk aan de Halve Maan. Het volledige zuidelijk deel is een beschermd landschap. De omgeving wordt door vele inwoners nog steeds geassocieerd met een aantal overstromingen waarvan deze van februari 1953 vooral bij de ouderen nog tot de verbeelding blijft spreken.

De keuze voor Halve Maan is drieërlei: de plaats aan het water mét recreatie (viswater), de link met de deelgemeente Zwijndrecht en tevens het beeld van de maan in combinatie met de tweede en hoogste verdieping.

Ook op deze afdeling bevinden zich 2 dagzalen. Voor de naamgeving werd opnieuw beroep gedaan op 2 kunstenaars – deze keer met de pen – die geboren werden in Burcht. Bovendien twee vrouwen die nog steeds tot de verbeelding spreken: Maria Verbraeken en Godelieve Moenssens.

Grote zaal: Maria Verbraekenzaal

Maria De Vleeshouwer - Verbraeken

(Burcht 26.10.1913-Kalmthout 20.01.1995)

was een Burchtse jeugdschrijfster die o.a. een trilogie schreef over haar jeugd in Burcht tijdens het Interbellum (Mariekes Memoires, Marieke over de stroom en Marieke in volle zee). Ook in andere boeken beschreef ze plaatsen en gebeurtenissen uit het Burcht van haar jeugd.

De keuze voor haar ligt voor de hand door haar boeken waarin ze plaatsen, mensen en gebeurtenissen uit het Burcht tussen de 2 wereldoorlogen levendig hield.

Kleine zaal: Lieve Moenssenszaal

Lieve Moenssens

(Burcht 09.06.1939 - Antwerpen 28.12.1968)

was een jonge Burchtse dichteres die naast gedichten ook sprookjes schreef. Ze kreeg MS bij de geboorte van haar zoontje en kon enkel 'schrijven' door met een hoofdknik de letters aan te geven die de verpleging voor haar reciteerde. VAB eerde haar met een plakette op haar graf op het kerkhof van Burcht

De keuze voor Lieve Moenssens heeft naast haar schrijversschap ook te maken met haar moed, doorzettingsvermogen en levensvisie om, ondanks haar zware handicap, toch creatief hoogstaand werk te leveren.

Kunst in het dagelijks leven

Wie in WZC Craeyenhof woont of er al eens op bezoek komt, hoeft zich niet al te ver te verplaatsen om op een aangename manier in aanraking te komen met verschillende aspecten van kunst. Net zoals bij de naamgeving van bepaalde plaatsen werd ook bij de verdere aankleding bewust ruimte gemaakt voor onverwachte 'kunstige' ontmoetingen.

Op het gelijkvloers kan je genieten van mooie foto's van de hand van John Tulpinck, de Burchtse pionier in de fotografie. Ze laten ons kennismaken met verdwenen landschappen uit onze gemeente, maar ook met de mensen die er woonden en werkten.

Kiekje van John Tulpinck: de Lusthof

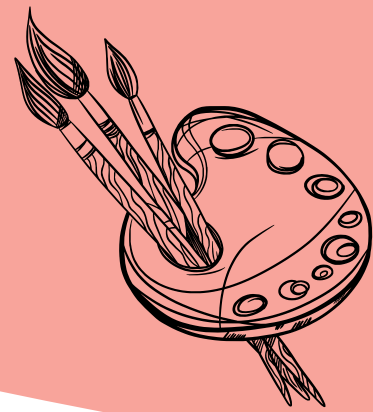
Ook Fred Bervoets vormt met etsen uit zijn jeugdjaren een mooie link met vroegere tijden.

Op de eerste verdieping maak je 'ongewild' kennis met werken van Alfred Ost.

Op de gelijkvloerse verdieping sieren twee prominente grote muurschilderingen van de hedendaagse kunstenaar Jan Van Riet (°1948) de inkom en de cafetaria. Jan maakte de muurschilderingen speciaal voor de opening van ons WZC. In het eerste werk aan de inkom schildert hij zichzelf tussen twee bomen terwijl hij de bezoekers verwelkomt en later weer buiten gaat.

Welkom in Craeyenhof (Jan Van Riet)

In het werk in de cafetaria is hijzelf opnieuw aanwezig, maar op de achtergrond. De aandacht wordt hier vooral gevestigd op 2 figuren – een man en een vrouw. De man houdt de kerk van Burcht in zijn handen, de vrouw een binnenschip. Het zijn zijn beide ouders, waarbij zijn moeder afstamt van een schippersfamilie. Beiden leerden elkaar kennen in een concentratiekamp tijdens de tweede wereldoorlog.

De vervagende figuren op beide werken verwijzen naar het afnemen van herinneringen bij personen met dementie. Te weinig mensen blijven even stilstaan bij de boodschap die de schilder hier in zijn beide werken heeft meegegeven.

Symboliek troef: ouders van Jan Van Riet tonen de Sint Martinuskerk van Burcht en een binnenvaartschip

Vrijwillig terugkijken ...

Vrijwillig terugkijken naar 10 jaar WZC Craeyenhof

Wie terugdenkt aan het begin van WZC Craeyenhof kan niet voorbij aan de jaren die eraan voorafgingen – toen het ‘rustoord Herleving’ eerst ‘RVT’ en dan ‘woonzorgcentrum’ werd, toen het van privé-handen overging naar OCMW Zwijndrecht, er een ‘aanbouw’ kwam - de Luwte - waarin bewoners met dementie kwamen wonen, tot de verhuis naar een spiksplinternieuw woonzorgcentrum ‘Craeyenhof’. We hebben het dan over een tijdsspanne van ruim 30 jaar voor er effectief van WZC Craeyenhof sprake was.

Al die tijd was er, aanvankelijk in embryonale vorm, sprake van een of andere vorm van vrijwilligerswerk. Op een of andere manier voelde ik mij - of was ik hierbij - tot op de dag van vandaag nauw bij betrokken.

Voorgeschiedenis

Ik stond mee op de barricaden toen protesten losbraken toen de Zusters Maricolen het rustoord Sint Jozef in 1976 na 60 jaar opdoekten en in de eerste jaren van de fusie met Zwijndrecht de gemeente niet geneigd was deze leemte op te vullen. Het duurde tot 1984 toen er via privé-initiatief een poging gedaan werd om de nood aan bejaardenzorg in Burcht op te vangen. Huize Herleving opende de deuren. Nadat mijn echtgenote er in dienst kwam, deed ik er af en toe zeer sporadisch wat vrijwilligerswerk. Het werd 14 jaar ploeteren om van een leegstaand administratief- en sportcomplex voorzieningen te construeren waar aanvankelijk een tiental bejaarden hun intrek konden nemen. Dit complex, de vroegere thuis van de verenigingen die de Burchtse Christelijke Arbeidersbeweging (ACW) – Rerum Novarum - vormden, was mij als oud-voorzitter van het ACW niet onbekend, net zomin als de anomalieën, die dit complex herbergde. De kosten om dit privé-initiatief tot een goed einde te brengen liepen (veel te) hoog op. In 1988 kwam de noodzakelijke overname door het Zwijndrechtse OCMW. In 1998 werden de RVT-bedden gerealiseerd. In 2008 konden 18 bejaarden met dementie hun intrek nemen in de Luwte, een aanbouw van Herleving.

Mijn echtgenote was ondertussen al enkele jaren verantwoordelijke voor de personeelsgroep Kela (kine, ergo, logo en animatie) waardoor mijn occasionele hulp wat uitbreiding kreeg, zeker vanaf het ogenblik dat er wat meer tijd vrij kwam door mijn brugpensioen. Het werd 'inspringen waar nodig'. Dat inspringen droeg in hoge mate bij tot mijn inzicht hoe het er voor- en achter de schermen aan toe ging: de hoge verwachtingen, de moeilijkheden, frustraties van personeel en eisen - eerder van familieleden dan bewoners. Ik maakte de overgang van het privé-initiatief naar OCMW mee vanop de eerste rij en besepte al gauw dat tussen droom en daad er dikwijls heel veel reglementen als angels en schietgeweren op de loer lagen.

Vrijwilligerswerk

De nood aan vrijwilligers werd snel gelenigd door de regelmatige vraag van mensen van buiten het rustoord om een handje toe te steken. Maaltijdbegeleiding en begeleiding bij allerlei activiteiten stonden bovenaan het lijstje. Er waren vrijwilligers die als 'jong gepensioneerde' (in die tijd bestond dat nog) jarenlang trouw op post bleven. Enkelen belandden tenslotte zelf als bewoner in Herleving.

De waaier taken die de vrijwilligers in die tijd op zich namen, groeide gestaag – hoe kon het ook anders – omdat in die tijd het WZC uitgroeide tot een moderne instelling die een zo goed mogelijk antwoord wilde bieden op de steeds groter wordende eisen die gesteld werden aan directie en personeel. Met directeur Marc Van Ryckeghem aan het roer was een eigentijdse invulling van het takenpakket met de omkadering van een gezonde toekomstvisie in goede handen. Gelukkig kon hij daarbij rekenen op een team leidinggevendenden die hem op alle gebieden ondersteunden.

Het moet gezegd dat in het grote visiepakket de vrijwilligers een voorname rol kregen toebedeeld. Of het nu ging om zorg-ondersteunende taken zoals maaltijdbegeleiding of om taken zoals hobby, begeleidingsinitiatieven die de levenskwaliteit ondersteunden of om de noodzakelijke hand- en spandiensten bij de talrijke activiteiten die ontplooid werden en die het verblijf in het woonzorgcentrum optimaal maakten – steeds voelden de vrijwilligers zich dicht betrokken en, wat belangrijk was, ook gewaardeerd. Dit laatste kwam niet enkel tot uiting in de toekenning van een maximale vrijwilligersvergoeding die werd ingevoerd voor alle soorten vrijwilligerswerk, zonder onderscheid.

Op zeker ogenblik telden we ruim 50 vrijwilligers. Dit noopte tot extra administratieve ondersteuning en de noodzaak om een 'contact- en aanspreekpunt' in het leven te roepen om het gewone personeel enigszins te ontlasten. Er werd mij daarom gevraagd om enkele dagen in de week enkele uren beschikbaar te zijn om de vragen en verzuchtingen van de vrijwilligers te kanaliseren en te signaleren aan de leidinggevenden. Uniek in de omgeving – men kon dus beschikken over een vrijwilliger die mee instond voor de begeleiding van de andere vrijwilligers en o.a. ook meehielp bij het zoeken, naar nieuwe vrijwilligers en de intake ervan. Reken maar dat dit geen overbodige luxe was, ook toen het WZC deel ging uitmaken van Zorgpunt Waasland en er een voelbare schaalvergroting kwam.

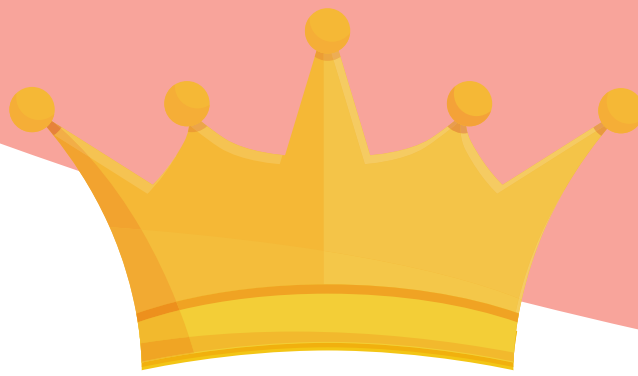

Nieuwe overstap en -schaalvergroting

Tien jaar geleden werd het nieuwe WZC Craeyenhof, nog onder OCMW-vlag, gerealiseerd. Ook in deze fase speelden de vrijwilligers een belangrijke rol. Ze kregen een duidelijke vinger in de pap toen ik gefundeerde suggesties mocht doen over de naamgeving, zowel van het geheel (Craeyenhof), als van afdelingen (Balkendeir, Halfmaan, ...), zaaltjes (Lusthof, Tulpinck, Lieve Menssens, Maria Verbraeken, ...) e.d. Daar was het feit dat ik ook archivaris was van de plaatselijke heemkundige kring niet vreemd aan.

Ook bij de minutieus geplande verhuis van alle bewoners van Herleving naar Craeyenhof, stonden de vrijwilligers schouder aan schouder met personeel en directie om de ganse operatie met verbijsterende discipline in één dag te klaren. Het was voor iedereen een gloriëdag met wat later de officiële opening en opendeur als orgelpunt.

Maar toen kwam - onvoorzien en genadeloos – corona. Voor een tijd waren vrijwilligers een te groot risico voor de gezondheid van de bewoners. Na deze periode zou de groep vrijwilligers nooit meer op het vroeger niveau komen. Ook elementen zoals een door Zorgpunt Waasland opgelegde reorganisatie van de vrijwilligerstaken en hun keuze om slechts een fractie van de vrijwilligerstaken te vergoeden, zou de impact van het nochtans nog steeds broodnodige vrijwilligerswerk blijvend beïnvloeden. Een en ander leidt bij de vrijwilligersgroep nog steeds tot een gevoel dat er een onderscheid gemaakt wordt tussen de verschillende vrijwilligerstaken. De respons op de vraag naar vrijwilligers is jammer genoeg niet meer dezelfde als eertijds.

De grote vrijwilligersploeg van 10 jaar geleden

Nochtans blijft vrijwilligerswerk op verschillende vlakken het cement tussen de 'zorg'stenen. Helpende handen kunnen dan wel vanzelfsprekend lijken – het tekort eraan op sommige momenten vertelt een ander verhaal. Laat ons echter niet te pessimistisch zijn. Ik geloof dat er in alle tijden mensen zullen zijn die om diverse redenen een helpende hand zullen willen blijven uitsteken. Het zal de kunst zijn om deze mensen aan te trekken en hen het gevoel te geven dat ook zij in het geheel belangrijk zijn. Een keten is zo sterk als zijn zwakste schakel. Dat is een gegeven dat ook opgaat in de veranderende zorg voor ouderen. Met ruim 25 jaar vrijwilligerswerk op de teller mag ik dat wel stellen ...

Ik groet en dank hierbij wie ooit een helpende hand uit stak om de bewoners van Craeyenhof/Herleving een mooi laatste hoofdstuk te bezorgen in hun levensverhaal.

Ik ben blij en fier dat een van de oudste vrijwilligerstaken – de wekelijkse Koffie en de krant – ook na ruim een kwart eeuw overeind blijft, met blijvend succes.

Vrijwilligers in Craeyenhof ... in welke vorm ook het blijft een never-ending story!

Succes gewenst!
Robert Embrecht

ZORGPUNT
WAASLAND
goed voor elkaar

Contactgegevens

Woonzorgcentrum Craeyenhof

Wolfsbergstraat 17 A, 2070 Burcht
Tel. 03 304 79 20

Voor meer info, oriënterend kortverblijf of een verblijf in het woonzorgcentrum:

Nieuwe contactgegevens sinds 1 oktober 2025:

Tel. 03 376 86 86

thuisenwoonzorg@zpw.be

of kom langs in het dienstencentrum in je buurt.

www.zorgpuntwaasland.be